

Η ΑΓΟΡΑ

Σάν ρεῦμα στὸ καλῶδιο τρέχουν οἱ ἄνθρωποι στὴν ἀγορὰ
κι ἀνάβουν τὰ μεγάλα φῶτα
κόλλᾶνε στοὺς μαγνήτες τοιρίζοντας στὴ φωτιά
κι οἱ ἔμποροι στὰ μάτια ἔχουν σπίθες.
Ἡλεκτρίζεται ἡ ἀτμόσφαιρα καὶ τὸ πλῆθος φωτίζεται χλωμὸ
ἵστερα πάλι σὲ χρυσὲς ἀνταύγειες
λάμπει στριφογυρίζει ὁ κόσμος
σάν τὰ χρυσόψαρα σὲ κρυστάλλινες γυάλες.

Πλέουν καὶ τρεχαντήρια στὸ ἀνθρώπινο μῆκος
τ' ἀγόρια μὲ τὰ πιστά κορίτσια τους
σφιγμένα τρυφερά τὰ ζευγαράκια
τρεμοσβήνουν τὶς λεπτὲς γραμμὲς τῶν σωμάτων τους.
Τὰ πουλάκια μου κτυπώντας ζωηρὰ χέρια καὶ πόδια
φτερουγίζουν μέσα στὶς ἀφίσσες
μὲ ψιθύρους θαυμασμοῦ ἀκολουθοῦν τὸν καλπασμὸ τοῦ χρόνου.

Κάτω ἀπὸ τὶς φωτεινὲς ἐπιγραφὲς
λάμπει καὶ τὸ χαμόγελο τοῦ Γιάννη καὶ τῆς Μαρίας.
Τὸ βράδυ ἐλιγμοὶ τοὺς βγάζουν στὰ μισόφωτα
ν' ἀλλάξουν ἴσκιο καὶ χρωματισμὸ στὸ αἶσθημά τους
ἐνῶ οἱ ἀκοίμητοι μεγάλοι ἔμποροι
οἱ χοντροὶ καλοὶ νοικοκυραῖοι
ἀργυρνοῦν στὴν ἀγορὰ τὸ ἐμπόρευσμά τους.
Ἔχουν χρυσὸ ἄργυρο ἀσήμι
πορφῦρες μετὰξια κόκκινα
ξύλα ἀρωματικά
καὶ κάθε σκεῦος ἐλεφάντινο
καὶ κάθε σκεῦος τῆς φωτιᾶς
ἔχουν χαλκὸ σίδερο μάρμαρο
λάδι καὶ θυμιάματα
μύρο καὶ λιβάνι
ἀνδράποδα καὶ ψυχὲς ἀνθρώπων.

Κομοτηνὴ — 1971

ΤΕΣΣΕΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1

Θηρία τῆς ἀμμουδιάς στὰ ἑλληνικὰ περιγιάλια
καὶ γοργόνες μικροϊδιοκτητῶν ποὺ πίνουν καφέ
καὶ βγάζουν καπνὸ ἀπὸ τὰ ρουθούνια.
Τ' ἀγόρια τους φορᾶνε ἀνοιχτὰ πονκάμισα
γὰ φαίνεται τὸ πούπουλο
ποὺ μαίνεται στὸ στήθος τους,
τροχὰ παιδιὰ χτυπᾶνε σάν ταυρόπουλα
τὶς ὀπλὲς τους στὴν ἀμμουδιά.
Στὶς τέντες ἀποκάτω
σοφὰ τετράποδα μὲ μαῦρα γυαλιὰ
ἐρευνοῦν τὰ σκοτάδια στὸ βάθος φλιτζανιοῦ.

Βλέπουν έναν άνθρωπο
τρέχει τρέχει
πού νά πάει νά σταματήσει.

2

Ζεστή φωνή πού παγώνει στο τηλέφωνο
έρχομαι με τὸ μέταλλο στήν τσέπη
καί στο κεφάλι φωτοστέφανο ἀπὸ ἐπιγραφές
σάν κάτοικος τῆς πόλης
ξέρω τίς σκιές γιὰ τὸ ραντεβού
στο τοίχωμα τοῦ πηγαδιοῦ τίς σκάλες.

3

Σάν βαλσαμωμένο θηρίο στέκεται ὁ ἥλιος
στήν εἴσοδο τοῦ ἐργοστασίου
τὸ megafono μεταδίδει τὸ μουγκρητό του μέσα στοὺς αἰῶνες.
Θαρθεῖ ἢ δὲν θαρθεῖ ὁ Θεὸς στο γεῦμα;
Εἶναι τὸ διάλειμμα τοῦ μεσημεριοῦ
κι οἱ ἐργάτες ξετυλίγουν τὸ ψωμί ἀπὸ τίς κλωστὲς
μαζεύουν τὸν σκύλο τους ἀπὸ τὴν τσιμεντόσκηνη
κάτω ἀπὸ τὰ φουγάρα τοὺς λυμένους ἐπιδέσμους.

4

Ἀνέβηκα με τόσο δηλητήριο στο βουνό
πού ἀτάραχο κοιμόταν με διπλωμένον ὄγκο
σάν βρέφος σὲ ἀγκαλιὰ παρθένας μέσα σὲ ἀπάτητη εἰρήνη,
ράμφη καί φτερά κεντοῦσαν ἀπὸ τὸ πρωὶ τὸ σκέπασμά του.
Σάν μιὰ πέτρα πού κύλησα με κοίταξε τὸ φίδι
κι ὅταν τεντώθηκα πλάι στίς ἀγριάδες με θώρακα ἀνοιχτό
μιὰ ρίζα προχώρησε στὸν παράλυτο σφυγμό μου.

★ ★ ★

ΔΙΟΝΤΣΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

ΕΞΗ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Κάθε μέρα — Πῶς περνάει ἡ μέρα;
Ἐδῶ ζωῇ.

Τραγουδᾶνε τὰ πουλιά.
Βαθὺς ὁ οὐρανός, μεγάλα τὰ δέντρα
καί τὸ φθινόπωρο ἔρχεται.

Βγῆκα κι ἔκατσα στὴ σιωπὴ καί στὴ μέρα.
Ἦλιος ἐσὺ κι ἔκαιγες τὸ κορμί μου.

Ἄκου τὰστέρια: ξεκινᾶνε νᾶβγουνε στὸν οὐρανό.
Ἄκου τὸ τρίξιμο τῆς μέρας πάνω στὴ γῆ:
Ὡρμιάζει γιὰ νὰ μᾶς καλοδεχτεῖ.

Μικρὸ πουλὶ τραγούδησε, μεγάλη μέρα ἄνοιξε.
Κι ἐσὺ στήν πόρτα μου.

Ἄπλωσε τὰ μαλλιά σου.
Πάνω τους ὁ ἥλιος γράφει τὰ παραμύθια τῆς χαρᾶς του.